

Title	"Pippi Långstrump finns i mitt DNA"
Author(s)	Bergström, Gunnel
Citation	IDUN –北欧研究–. 2019, 23, p. 331–342
Version Type	VoR
URL	https://doi.org/10.18910/71792
rights	
Note	

The University of Osaka Institutional Knowledge Archive : OUKA

<https://ir.library.osaka-u.ac.jp/>

The University of Osaka

”Pippi Långstrump finns i mitt DNA”

Gunnel Bergström

Det var en gång en flicka som bodde i Vasastan i Stockholm. Hon hette Karin och hade lunginflammation. När hon låg i sin sjuksäng, bad hon plötsligt sin mamma att berätta om ”Pippi Långstrump”. Namnet kom bara flygande. Mamman började genast att fantasera om en stark och självständig flicka i röda flätor. Om en Pippi som hade både apa, häst, villa och guldpengar och som egentligen hette Pippilotta Viktualia Rullgardina Krusmynta Efraimsdotter Långstrump.

Den första berättelsen kom till vintern 1941, och Karin älskade att höra sin mamma berätta om Pippis alla upptåg. Några år senare, i mars 1944, stukade mamman foten och behövde sitta still en längre tid. Då skrev hon ned Pippis äventyr med vännerna Tommy och Annika, och Karin fick texten i present på sin tioårsdag. Boken om Pippi Långstrump gavs ut året därpå. Därför är just 1945 det officiella födelseåret för Pippi, som är en de allra mest omtyckta figurer som Karins mamma – Astrid Lindgren – har skapat.

Pippikonferens i Gdansk

Hösten 2015 höll Institutionen för skandinaviska studier vid Universitetet i Gdansk, Polen, en konferens för att fira att Pippi fyllde 70 år. Jag blev då ombedd att hålla ett föredrag om hur Pippi har mottagits i Sverige under åren – och om hur hon uppfattas idag.

Först visade jag publiken min nyckelknippa. På den hade jag för några år sedan satt en pippidocka, när min mamma måste flytta till ett äldreboende och jag förklarade för personalen att jag behövde vara ”stark som Pippi”. Under föredraget stod jag på en Orange handduks som symbol för att jag inte torkar golvet med en svabb utan hellre glider omkring med en handduk under fötterna. Precis som Pippi gör med sina borstar.

Föredraget med vissa kompletteringar publicerades hösten 2018 i en festskrift till den polske professorn och skandinavisten Hieronim Chojnacki. Den artikel som publiceras i IDUN bygger till största delen på min artikel i den polska festskriften.

Självklara Pippi

Jag är född 1952 och har liksom familjen Lindgren mestadels bott i Vasastan. Min äldsta

bästis hävdar att vi som små åt "jag vill aldrig bli stur-pillar", och vi rimmade liksom Pippi "stur" på "krumelur". Vi ville inte bli vuxna, och de där pillren gjorde säkert verkan på oss båda. Riktigt "stura" eller "stora" har vi aldrig blivit.

För mig är Pippi Långstrump självklar, och det är hon även för otroligt många andra människor i Sverige. Denna slutsats drar jag av min högst ovetenskapliga genomgång av tidningar och annan litteratur samt av några lika ovetenskapliga enkäter, som jag har bätt vänner och bekanta att svara på.

Nej och ja från bokförlag

När boken om Pippi sökte en förläggare, blev det första svaret ett artigt "nej". Det stora och prestigefyllda Bonniers förlag gjorde förra millenniets största miss, när det hösten 1944 nobbade Astrid Lindgrens manus. Så här löd brevet utan underskrift från Bonniers: "Manuskriptet är mycket originellt och underhållande i all sin otrolighet och vi beklagar verkligen att vi inte skall kunna åta oss utgivandet." (Aftonbladet 2012).

Desto bättre gick det hos bokförlaget Rabén & Sjögren. Efter att ha omarbetats något, vann boken om Pippi Långstrump pris i förlagets barnbokstävling. Rabén & Sjögren blev då Pippis förlag, och böckerna om henne har översatts till fler än 90 språk (Rabén & Sjögren).

Pippifejd i medierna

Den 18 augusti 1946 utbröt ett krig om Pippi Långstrump. Det började med en artikel av litteraturkritikern John Landquist, professor i pedagogik och psykologi. I den socialdemokratiska kvällstidningen Aftonbladet skrev han:

Intet normalt barn äter upp en hel tårta på ett kafferep eller går barfota på strösocker. Det har icke ens en tendens att göra så. Men bådadera påminner om en sinnessjuks fantasi eller om sjukliga tvångsföreställningar (Landquist 1946).

Artikeln avslutas med orden:

Minnet av den onaturliga flickan och hennes osmakliga äventyr i Lindgrens, bok, kan, om hon eljes ihågkommes, inte bli annat förnimmelsen av något obehagligt, som krafsar på själen. (*Ibid.*)

En del läsare instämde med Landquist, och han fick även stöd av Folkskolläraryförbundet. Däremot tog folkskollärarinnorna Pippi i försvar (Svanberg 2011).

James Rössel, journalist och sedermera kulturredaktör på Aftontidningen (som utgavs av LO), protesterade mot Landquists artikel. Under tidningens vinjett ”Genom lornjetten” skrev han i texten ”Pip på sej, professorn!”: ”Om något är vaket hos Landquist, så inte är det humoristiska anlag, [. . .]. (Rössel 1946). Själv ansåg han att Astrid Lindgren hade en ”talang att roa både barn och äldre”.

Pippi 50 – ny kritik

När Pippi fyllde 50 år, blev hon angripen i en artikel i den obundet moderata dagstidningen Svenska Dagbladet. Artikelförfattare var journalisten och författaren Carin Stenström, och artikeln hade rubriken ”Dags pensionera Pippi Långstrump”. Ingressen till artikeln lyder: ”Femtio års dyrkan av henne har ställt allt på ända – skola, familjeliv, normalt beteende . . . ” (Stenström 1995) och i texten står det till exempel:

Som barn såg jag det som de vuxna var oförmögna att se, nämligen att Pippi var gravt asocial, att hon var känslomässigt störd, att hon saknade varje anpassningsförmåga och alla normala band till andra människor. (*Ibid.*)

Åsikterna om Pippi fortsatte att gå isär. Ett exempel är från 2002, när biskop emeritus Krister Stendahl citerades i den av pingströrelsen grundade tidningen Dagen. Stendahl ska ha sagt: ”Jag har fascinerats av Pippi Långstrump. Hon roar mig teologiskt, och är ett underbart exempel på en god och lite olydig, lite vild, lite fantastisk figur som är så trevlig att ha när man sitter och läser för barn.” (Dagen 2002)

Pippi 70 – lika aktuell

Inför Pippi Långstrumps 70-årsjubileum 2015 skrev journalisten Björn Wiman i Dagens Nyheter, oberoende liberal dagstidning, om Pippi som en symbol för det svenska välfärdssamhället. I den beskrev han Pippi som ”en mycket radikal och mycket svensk individualist med röda flätor, häst och apa.” (Wiman 2014) Han drog även en aktuell parallell:

Det dröjde nästan 60 år innan Pippi blev stor. Men då blev hon det verkligen. När Stieg Larsson skapade Lisbeth Salander (*i Millenniumböckerna, GB:s anm.*) visste han naturligtvis exakt vad han gjorde: Pippi som vuxen blev en asocial hacker med

superkrafter och tatueringar lika stora som hennes frihetsbehov. Och de två kvinnliga medborgare i den svenska fantasin som har väckt störst internationell uppmärksamhet har gjort det just för en sak: De gestaltar svenskarnas exotiska behov (i alla fall exotiska i omvärldens ögon) av att få göra det enda de egentligen vill: att få vara i fred – och låta andra få vara det.

Lite i förbifarten nämnde Wiman att de tre prinsessorna och lillprinsen (*vår nuvarande kung Carl XVI Gustaf som bara är ett par år yngre än Pippi, GB:s anm.*) som småbarn på Haga slott var mycket förtjusta i Pippi Långstrump.

Den vänsterorienterade tidskriften ETC publicerade våren 2015 artikeln "70 år av egensinnighet", skriven av journalisten Jörgen Lund. En stor del av texten innehåller en intervju med den svenska regissören och dramatikern Suzanne Osten, som är född samma år som Pippi Långstrump. Osten berättar för Lund att hon själv hade "en ganska tuff barndom" och att Pippi varit en skyddsfigur och helt avgörande för Susanne Ostens egen kulturgärning. Till Jörgen Lund säger hon: "Pippi står för självständighet och visar att fantasin är livsnödvändig. Hon förmedlar att vi alltid klarar oss och tar oss igenom saker, även om det kan se mörkt ut. Dessutom är hon empatisk och snäll." (Lund 2015)

Suzanne Osten tillägger att Pippi har haft stor betydelse för dagens barnuppfostran: "Småbarnsföräldrar respekterar idag barnets egen värld, det har Pippi en stor del i." (*Ibid.*)

Politiskt inkorrekt

Även personer som gillar Pippi, kan dock vara oroliga för att hon inte alltid är politiskt korrekt. Ett aktuellt exempel på det är TV-serien "Här kommer Pippi Långstrump". När serien sändes i Sveriges Television första gången 1969, berättade Pippi att hennes pappa var "negerkung".

Men när serien kom på DVD med bättre ljud och bild, hade ordet neger tagits bort. Nu säger hon bara "kung".

Enkäter om Pippi i Sverige

Nu går jag över till min egen undersökning om vad Pippi Långstrump har betytt – och betyder – för människor i Sverige i olika åldrar. Trots enkäternas ovetenskaplighet drar jag på grundval av dem och egna erfarenheter slutsatsen att betydligt fler kvinnor än

män har tagit intryck av Pippi, i alla fall i min egen generation. Till exempel svarar fyra av mina manliga jämnåriga journalistkolleger att Pippi inte har betytt någon alls för dem. En av dem minns Nalle Puh bättre, och en annan föredrar Karlsson på taket.

En granne som är drygt 70 år kallar Pippi för ”en kul typ” och läser gärna Pippi för sina barnbarn. ”Det har varit roligt att följa henne när hon vuxit upp och bytt namn till Lisbeth Salander,” säger han. En annan granne, född 1955, svarar också att han tyckte bättre om Karlsson på taket än om Pippi. Men hans treåriga sondotter ”har blivit helt pippifierad och börjar dagen med att sjunga ‘Här kommer Pippi Långstrump’”.

Det är för övrigt mycket vanligt att vi i Sverige sjunger den här sången för barn och barnbarn, gärna genom att byta ut namnet till ”Här kommer Carolina . . .” eller ”Här kommer lilla Vera, tjolahopp, tjolahej, tjolahoppsansa!”

Pippi påverkar männen indirekt

När jag grunnar över männens svar, slår det mig att de här männen kanske inte har förstått att de förmodligen har påverkats *indirekt* av Pippi Långstrump. Många kvinnor i deras omgivning har ju säkert blivit självständigare och starkare genom att läsa om Pippi.

En man, född 1949, skriver att han var sju eller åtta år vid sitt första möte med Pippi. Han svarar: ”Pippi var något nytt med sitt uppror mot auktoritet och med en massa påhittighet. Hennes guldpengar var ju också spännande och gav oanade möjligheter jämfört med veckopengen. Pappa negerkungen var en extra krydda. Plus att Pippi har betytt så mycket för barn och barnbarn.” Den här mannen är min bror.

En annan man, född 1951, var fyra eller fem år när han fick sin första kontakt med Pippi. För honom är Pippi en viktig del av barndomens kanon och förknippad med högläsning vid sängkanten. Han svarar: ”Vi har läst den för våra barn, inklusive vår ryska barnhemsdotter som också spelade Pippi på barnhemmets konserter och läste Pippi och Karlsson för sin son. Det är lite ruggigt, skrämmande, att det idag finns de som framställer Pippi som ett negativt exempel på anarkistisk barnuppfostran med ’det galna 70-talet’ som följd.”

Ingen Pippi i bokhyllan

En annan journalistkollega, född 1948, beskriver sin ”sorgliga erfarenhet av Pippi”. I

denna väninnas borgerliga hem var Pippi portad under 1950-talet. Väninnan berättar:

Där förekom inga pippiböcker. De ansågs nog inte lämpliga för barn vilkas huvudsakliga uppgift var att vara lydiga, det vill säga fogliga och utan egen vilja, och bara öppna mun när de blev tilltalade. Pippi var därmed ingen bra förebild. En egensinnig flicka som gjorde revolt mot vuxenvärlden, nej hu! Tänk bara vad det skulle kunna leda till.

Filmatiseringen av böckerna och särskilt Inger Nilsson som huvudpersonen Pippi, fick jag glädjas åt först som vuxen. Som barn var jag så kuvad och ängslig att Pippi inte väckte några speciella reaktioner hos mig överhuvudtaget. Hon var bara en konstig figur och förekom som sagt bara i periferin.

Så skriver alltså en journalist, som tycker att Pippi har stått sig genom decennierna och idag känns "modernare än någonsin".

En kvinnlig fotograf, född 1951, växte upp i ett arbetarklasshem på Söder i Stockholm, där det inte fanns särskilt många böcker. Hon minns inte att någon läste något alls för henne, och hon lärde känna Pippi Långstrump först när hon i 30-årsåldern själv fick barn. Hon svarar:

Jag läste därför massor för mina barn och köpte väldigt många böcker. "Pippi var mest besvärlig", tänkte jag när mitt första barn kom. Jag var rädd att han skulle ta efter och klättra på taken. När jag fick min dotter var det annorlunda, hon fick gärna ta efter Pippi. Jag var nu mer van vid barn och vid mammarollen.

Det finns, även i Sverige, färre barnböcker med en kvinnlig huvudperson, så jag var glad över Pippi därför. Idag finns en enda tv-serie, "Madam Secretary", utrikesminister i USA, som visar en kvinna som räddar världen gång på gång och hon gör det på ett annat sätt än de manliga kollegorna skulle gjort. Så nog behövs det fler Pippi hela vägen upp i vuxenåldern.

Denna fotograf har för övrigt gett sin dotter en ekonomibok, där Pippi gjorts till en symbol för ekonomisk frihet för unga kvinnor idag.

Fick brev från Astrid Lindgren

En kvinnlig litteraturforskare, född 1942, skriver att hon fick Pippi Långstrump i julklapp när hon var sex år. Boken blev en favorit, och flickan skickade sitt foto och ett

tackbrev till Astrid Lindgren. Kvinnan skriver: ”Jag blev förstås himlastormande glad över författarens svar år 1948. Hon hoppades att jag snart skulle vara av med min magvärk och – bäst av allt – skrev hon att jag var ’bra nog lik Annika.’” De två breven finns på Kungliga Biblioteket i Stockholm.

En kvinna som är född 1991 svarar att hon troligen fick Pippi högläst för sig på dagis. Sedan såg hon filmerna. Hon minns: ”Det var konstigt att ha en häst i vardagsrummet. Men idag är Pippi på något sätt symbolen för mottot ’Hur ska jag veta att det är omöjligt om jag aldrig testat?’”

Den inställningen tycker min unga intervjuperson att vi ska bära med oss.

En kvinna som föddes 1982 var nog i treårsåldern när föräldrarna läste om Pippi Långstrump för henne. Hon kommer framförallt ihåg filmerna och skriver:

Stor idol när det gäller att leka, busa och vara barn! För mig som bor utomlands är Pippi en viktig del i vår vardag. Det går inte en dag utan att Pippi nämns, ses på film eller att Pippi-sångerna sjungs med döttrarna. Äter man spenat blir man inte stark som Alfred – utan stark som Pippi. För mig förknippas Pippi med en lycklig barndom.

Hon berättar att en dotter var runt ett år när hon fick se filmerna om Pippi för första gången. Flickan ”avgudar Pippi som lär henne allt från att vara en fin kompis till att klippa spaghetti med sax. Det finns ingen ’sagofigur’ som har en sådan plats hemma hos som Pippi har.”

Här vill jag själv tillägga att dagens barn nog är mer influerade av filmerna av böckerna. Därför kanske de inte lägger lika mycket märke till Pippis ensamhet, som läsare i äldre generationer gör och har gjort.

En tonåring blir nästan förvånad över frågan om vad Pippi har betytt för henne och svarar: ”Hon är så självklar. Pippi Långstrump finns i mitt DNA!”

En jämnårig väninna lärde sig delvis att läsa tack vare böckerna om Pippi. Hon var då fyra eller fem år gammal. Hennes sex år äldre bror tyckte att Pippi var jättebra, men han anmärkte: ”Synd bara, att det var en tjej!”

En kvinnlig journalistvän i min ålder svarar att hon var fyra år, när hon först fick höra talas om Pippi Långstrump:

Mamma läste högt. Jag gillade Pippi jättemycket, hon hade en massa djur och det ville jag också ha. Tyckte också att hon var modig och klarade det mesta. Men jag tyckte synd om henne för att hon var ensam på kvällen (antagligen för att jag var mörkrädd). Hon inspirerade och inspirerar mig. Små tjejer kan vara hur tuffa som helst. Behövs det, så är det bara att lyfta bort den dumma gubbe som försöker stoppa dig.

Däremot tycker min väninnas son, som är drygt 20 år idag, att Pippi var en översittare och mobbare. Han gillade inte riktigt hur Pippi behandlade de andra barnen Tommy och Annika, och han tyckte synd om dem. Han tyckte också synd om Lillebror i böckerna om Karlsson på taket. Men berättelserna om Emil i Lönneberga fick hans mamma läsa om och om igen.

Årsfärska synpunkter

I slutet av januari 2018, fick jag en bunt papper med svar från elever i nio- till tioårsåldern. En släkting till mig hade bett sin klass (både pojkar och flickor) att svara på några frågor om Pippi. Alla hade läst böcker – eller sett filmer – om Pippi, men flera svarade att de inte längre gör det. De flesta svaren går ut på att Pippi är "rolig", "busig", "snäll" och "envis" och att böckerna och filmerna är "bra" och "roliga". Någon har tillagt "spännande".

En pojke svarar kort på frågan om vad han tycker om böckerna/filmerna: "De sög" och där intill ritat ett ilsket ansikte. En flicka skriver att böckerna/filmerna är "lite för barnsliga". Någon tycker att de är "helt ok", en annan skriver att de är "superbra", en tredje att de är "sådär". En flicka svarar att böckerna var roliga och jättebra, men att hon inte läser dem längre. "Nej, jag läser bara tjocka böcker", svarar hon.

Flera har tecknat roliga bilder av Pippi.

Levande Pippi

Jag har en mycket lekfull kompis, 70+, som påminner om Pippi. Hon har också rött hår, och hon berättar att håret var riktigt rött när hon var barn. Hon satte då ståltrådar i flätorna, så att de skulle stå ut som Pippis flätor gjorde. Hon skriver:

Jag tror att jag var sju åtta år när jag först läste Pippi. Då var jag nog först mest intresserad av relationen mellan Tommy o Annika och Pippi. Tyckte det var fint att

de fick leka med Pippi. Sen tyckte jag det var roligt att hon vågade vara så fräck i skolan.

Sen har ju Pippi följt mig genom åren. Och nu när jag tänker tillbaka har hon varit mycket. Tröst, identifikationsobjekt. Att hämta nåt slags styrka och oberoende ur.

Mamma i himlen o pappa på Kurrekurreduttön . . . som barn tyckte jag det var häftigt . . . som vuxen kan jag också se och själv känna den känsla av övergivenhet som måste ha funnits hos Pippi när hon satt och talade med sin mamma i himlen.

Och som vuxen kan jag också gråta över det ensamma barnet – som var Pippi. Eller jag. Kanske fungerade Pippi som ett identifikationsobjekt för alla barn som av en eller annan anledning delade den nästan existentiella ensamhetskänslan som Pippi hade. Hon blev kanske en symbol för ens eget övergivna inre barn som man inte kunde släppa fram????

Sen var det ju det här att hon inte lät sig imponeras av vuxenvärlden utan skojade med den eller drev med den eller helt enkelt struntade i den. Hon har gett mig mod att ifrågasätta givna sanningar. Att skratta åt vuxenvärlden. Det gör jag nog fortfarande.

Också sedan jag själv blivit vuxen.

Denna väninna har jag också promenerat och samtalat lite extra med om Pippi. Bland annat har vi kommit fram till några likheter mellan Pippi Långstrump och Milleniumseriens Lisbeth Salander: De är bägge självklara, de bryr sig inte om vad andra tycker, de är ensamma, ledsna, omtänksamma och generösa. De värnar om barn, de har båda en känsla för rättvisa, de har humor och självdistans. De är starka, självständiga och har ett komplicerat förhållande till sina föräldrar. Och båda är bra på att lösa problem.

Förstå Lindgren, Långstrump och Sverige

Jag har undervisat i svenska vid flera utländska universitet. Dessutom undervisar jag ibland i svenska för invandrare i Sverige. I detta ämne bör också jämställdhet och samhällsinformation ingå. Allt klarare inser jag att man inte kan förstå Sverige utan att känna till Astrid Lindgren och Pippi Långstrump.

För något år sedan visade jag pippiböcker på svenska, arabiska och farsi för en grupp invandrade på en folkhögskola, och just den dagen deltog enbart kvinnor som var födda mellan 1952 och 1980. När vi samtalade om Pippi, visade det sig att några kände till

Pippi genom sina barn och barnbarn. En av deltagarna anmärkte att Pippi var mycket uppfostrad och en dålig förebild för barn. Men de andra deltagarna svarade i stort sett att Pippi är "stark" och "snäll" och att hon "tycker om djur och barn". Några nämnde ordet "busig", som gruppen just hade lärt sig.

Valpropaganda 2018

Under det svenska valåret 2018 lutade sig många politiker mot Pippi Långstrump i sina tal. Det beskriver journalisten Johanna Palm i en artikel i SVT Nyheter. Hon sammanfattar där att partiledare och politiker inte sällan väljer Pippi Långstrump som litterär favoritfigur, och hon visar också att det finns konsensus över partigränserna. Till exempel syns Socialdemokraternas ledare (och Sveriges dåvarande statsminister) Stefan Löfven på en bild, där han besöker Astrid Lindgrens värld och står intill en levande "Pippi". Löfven har till och med sagt att han tycker att Lindgren borde få Nobelpriset i litteratur postumt.

Palm nämner vidare att Miljöpartiets språkrör Isabella Lövin identifierar sig med Pippi, eftersom hon tror att Pippi har "betytt oerhört mycket mer än man kanske förstår för jämställdheten i Sverige". Den tidigare (moderata) kulturministern Lena Adelsohn Liljeroth (M) ska ha sagt att hon "gärna sett den populära figuren som 'boss eller ministerkollega". I sin artikel lyfter Palm som motvikt till alla lovord fram en ledarartikel i Dagens Nyheter, där skribenten Lisa Magnusson vill ransonera Pippi: "Om detta valår inte ska bli helt outhärdligt behöver vi genast införa en Pippi Långstrumps lag: En politiker får endast – endast! – nämna Pippi om hen samtidigt nämner två andra kvinnliga förebilder och två andra viktiga litterära verk samt på inga villkors vis använder ordet 'stark'".

Efterord

För egen del jag känner jag mig tacksam för att mina föräldrar utan knot lät både min bror och mig läsa om Pippi Långstrump. Egentligen tyckte de ju i enlighet med sin tid att små flickor som jag skulle vara lydiga och tysta. Jag berättar gärna för mina elever och studenter att jag skulle ha blivit mycket lydigare, tystare och osäkrare, om inte Pippi Långstrump hade funnits.

Idag tycker jag bäst om att höra Astrid Lindgren själv läsa om Pippi med sin varma röst. Jag tänker ofta på dem båda, särskilt om jag behöver lösa en konflikt. Då kan jag fråga mig vad Astrid eller Pippi skulle ha gjort i min situation och kanske handla utifrån det

förmodade svaret. Astrid Lindgren var inte rädd för någon, vill jag tro. I Sverige måste hon lära en finansminister att räkna, och hon fick en av våra statsministrar att förbättra villkoren för djur i bur. Hon vågade också såväl tillrättavisa skinheads som beordra den tidigare ryske presidenten Jeltsin att ordna fred i världen.

Jag brukar skryta med att jag bor ett stenkast från Astrid Lindgrens hem på Dalagatan 46 vid Vasaparken i Stockholm. Fyrarummaren visas ibland för små grupper av besökare, som måste boka tid långt i förväg.

Jag var där i september 2017 tillsammans med min gudson, hans mamma och hans gudfar. Ett av de mest bestående intrycken av besöket blev den lilla vita utdragssäng, där en viss lunginflammerad liten Karin en gång bad sin mamma att berätta om ”Pippi Långstrump”.

“Pippi is in my DNA”

–The reception of Pippi Longstocking in Sweden

SUMMARY

Gunnel Bergström

When a girl with red plates turned 70 in 2015, Gdansk University gave a birthday seminar. Gunnel Bergström presented reactions to the first Pippi Longstocking book, and how the author Astrid Lindgren’s heroine has influenced gender equality in Sweden. The text includes some articles pro and con the Pippi phenomenon and a simple questionnaire about what adults and children think of the girl today.

Referenser

Bonniers tackade nej till Pippi – två gånger. *Aftonbladet* den 28 januari 2012.
<https://www.aftonbladet.se/nyheter/article10255923.ab>
samt brevet från Bonniers förlag i ett tillägg på
<https://www.aftonbladet.se/nyheter/article10255922.ab> (tillgång: 30.1.2018)

- Landquist, J., Dålig och prisbelönt. En reflexion om goda och dåliga barnböcker. *Aftonbladet* den 18 augusti 1946.
- Lund, J., 70 år av egensinnighet. *Tidningen ETC* den 21 maj 2015.
<https://www.etc.se/kultur-noje/70-ar-av-egensinnighet> (tillgång 30.1.2018).
- Palm, Johanna, Astrid Lindgren och politikerna – vad är grejen? *SVT Nyheter* den 8 augusti 2018 <https://www.svt.se/kultur/astrid-lindgren> (tillgång: 29.09.2018)
- Pippi Långstrump. Information på bokförlaget *Rabén & Sjögrens* hemsida.
<http://www.rabensjogren.se/karakter/171828-pippi-langstrump> (tillgång: 30.1.2018).
- Pippi Långstrump. *Wikipedia* nämner Emmy Reventbergs recension i Norrköpings tidningar 27 december 1945.
[https://sv.wikipedia.org/wiki/Pippi_L%C3%A5ngstrump_\(bok\)](https://sv.wikipedia.org/wiki/Pippi_L%C3%A5ngstrump_(bok)) (tillgång: 30.1.2018).
- Svanberg, Birgitta, På barnets sida. *Nordic Women's Literature* den 4 januari 2011.
<https://nordicwomensliterature.net/se/2011/01/04/paa-barnets-sida/> (tillgång: 30.1.2018).
- Rössel, J., Pip på sej, professorm! Genom lornjetten, *Aftontidningen* den 26 september 1946.
- Stenström, C., Dags pensionera Pippi Långstrump. *Svenska Dagbladet* den 8 mars 1995. Vad har Astrid Lindgren haft för betydelse? Samlade svar från flera intervjupersoner, bland annat biskop emeritus Krister Stendahl. *Tidningen Dagen* den 29 januari 2002.
<http://www.dagen.se/kultur/vad-har-astrid-lindgren-haft-for-betydelse-1.244854> (tillgång: 30.1.2018).
- Wiman, B., Uppfinningen Pippi Långstrump, *Dagens Nyheter* den 31 december 2014.
<https://www.dn.se/kultur-noje/uppfinningen-pippi-langstrump/> (tillgång 30.1.2018).
- Palm, J., Isabella Lövin om sina kulturval - DN.SE den 26 juli 2018
<https://www.dn.se/kultur-noje/isabella-lovin-jag-tror-pippi-har-betytt-mer-an-man-forstar-for-jamstalldheten-i-sverige/>